

Dokumentacja złożona do konkursu na kuratorski projekt wystawy w
Pawilonie Polskim na 57 Międzynarodowej Wystawie Sztuki w
Wenecji 2017.

Artystka: Mia Feuer

Tytuł: Postrzępione kleszcze

Kuratorka: Naomi Potter

KONCEPCJA WYSTAWY W PAWILONIE POLSKIM

NA 57 MIĘDZYNARODOWEJ WYSTAWIE SZTUKI W WENECJI W 2017 ROKU

Kanadyjska artystka Mia Feuer, we współpracy z nowozelandzkim oceanografem Grant Deane ze Scripps Institution of Oceanography in La Jolla w Kalifornii i jego polskimi kolegami Jarosławem Tęgowskim z Instytutu Oceanografii Uniwersytetu Gdańskiego, Oskarem Głowackim i Mateuszem Moskaliakiem z Instytutu Geofizyki Polskiej Akademii Nauk, Centrum Badań Polarnych w Warszawie, składa propozycję kuratorskiego projektu wystawy - instalacji *Postrzępione kleszcze (Ragged Claws)* - w Pawilonie Polskim na 57. Międzynarodowej Wystawie Sztuki w Wenecji w 2017 roku.

Ilość wody zawartej w pokrywie lodowcowej Grenlandii jest tak duża, że może nawet podnieść globalny poziom wód morskich do niebezpiecznej wysokości ponad 6-u metrów. Przyszłość mieszkańców wysp i nadmorskich miast, w tym również Wenecji, jest nierozdzielnie związana z losami pokrywy lodowej i lodowców, w tym Oceanu Arktycznego. Lodowce, zagrożone stale podwyższającą się temperaturą oceanu, topnieją i pękając odrywają się od lodowca wywołując dźwięki o charakterze trzasków. W konsekwencji pokrywa lodowa narażona na bezpośrednie działania promieni słonecznych. Ta paląca kwestia jest niezwykle istotna dla wszystkich członków tego artystyczno-naukowego zespołu.

Naukowcy z zespołu opracowują nowe metody wychwytywania i ujmowania ilościowego aktywności lodowca w Polskiej Stacji Polarnej położonej w południowo- zachodniej części archipelagu Svalbard w Norwegii. Badając dźwięki powstające w trakcie procesu topnienia lodów i kruszenia się lodowców, naukowcy opracowują nowe metody badawcze pozwalające lepiej zrozumieć problematykę interakcji wody lodowej, która kontroluje i przyczynia się do zanikania lodowca. Mia Feuer użyje nagrania tych podwodnych dźwięków jako integralnej i bazowej części swojej monumentalnej instalacji rzeźbiarskiej.

Feuer interesuje się tematyką związaną z post-naturalnym krajobrazem, miejscami, w których ludzka działalność – czy to natury osobistej, społecznej, politycznej czy też finansowej – zmieniła lub degraduje w zastraszającym tempie naturalne środowisko, a także jakie jest nasze osobiste ustosunkowanie do tej problematyki. Jej praca artystyczna łączy tematykę naszej zależności od wykorzystywania surowców naturalnych i jakie są tego konsekwencje dla środowiska naturalnego.

Choć Feuer nie uważa się za aktywistkę w dokładnym znaczeniu tego słowa, to jej zaangażowanie jest spowodowane szczerym współczuciem, które każe jej angażować się w tematykę dotyczącą zniszczonych, uszkodzonych, zmarginalizowanych czy też zagrożonych ludzką działalnością miejsc. Tak jak w przypadku Wenecji, która codziennie stawia czoła destrukcyjnemu wpływowi wzrostu poziomu wody w morzu, ten wspólny artystyczno-naukowy projekt ma za zadanie uwrażliwić świat na zakres tego globalnego problemu.

SCENARIUSZ WYSTAWY W PAWILONIE POLSKIM

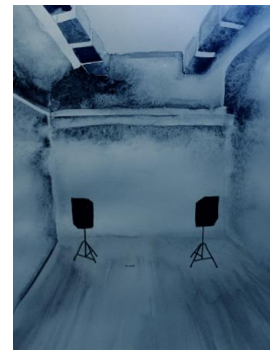
NA 57 MIĘDZYNARODOWEJ WYSTAWIE SZTUKI W WENECJI W 2017 ROKU

Projekt *Postrzępione kleszcze (Ragged Claws)* będzie rozszerzoną wersją poprzedniego projektu artystycznego *Mesh (Siatka)*, który był eksponowany w galeriach Fundacji Esker w Calgary, Alberta w Kanadzie i Locust Projects w Miami na Florydzie, USA w maju 2015 roku. Kontynuując w nurcie tej samej tematyki i używając podobnych materiałów i form, instalacja XX będzie wizualną metaforą reprezentującą degradację i utratę naturalnej powierzchni lądu spowodowanych stałym procesem skruszania się i topnienia powierzchni lodowców Arktyki. Bazując na wynikach badań opracowanych przez klimatologa i oceanografa Dr. Grant Deane, jak również członków polskiej ekipy naukowej ze stacji polarnej, którzy zarejestrowali dźwięki kruszenia się powierzchni lodowców pod powierzchnia Morza Arktycznego. Instalacja XX ma obrazować proces gwałtownego zanikania polarnej pokrywy lodowej. Zarejestrowane przez ekipę polskich polarników dźwięki podwodnej aktywności pokrywy lodowej w rejonie Fiordu Hornsund Svalbard, zostaną wyemitowane przez głośniki zainstalowane na statywach i rozmieszczone na obrzeżach przestrzeni wystawowej. Zobrazowaniem tych dźwięków będzie grupa ośmiu do dziesięciu pustych w środku i poskręcanych martwych konarów dębowych wiszących u szczytu galerii. Ich kształty przypominające swoim wyglądem posplatane, węże będą obrazować kakofoniczne dźwięki wydawane przez kruszące się i pękające lodowce

5 Głównych Elementów Projektu

Element Dźwięku

Dźwięki podwodnej aktywności pokrywy lodowej w rejonie Fiordu Hornsund Svalbard, zostaną wyemitowane przez głośniki zainstalowane na statywach i rozmieszczone na obrzeżach przestrzeni wystawowej w zależności od warunków akustycznych przestrzeni wystawowej. Pliki wave dźwięków dołączone zostały do aplikacji w formacie cyfrowym. (StreamingCalibration01.wav, StreamingCalibration02.wav, StreamingCalibration03.wav).

Zawieszony Element (Instalacja Rzeźbiarska)

Grupa ośmiu do dziesięciu pustych w środku i poskręcanych martwych konarów dębowych wiszących u szczytu galerii. Ich kształty przypominające swoim wyglądem posplatane, węże będą obrazować kakofoniczne dźwięki wydawane przez kruszące się i pękające lodowce, oświetlone niebieskim światłem wpadającym przez okno sufitowe.

Mechanizmy

Zawieszony komponent zostanie przepleciony przewodami podłączonymi do zaworów i elektrozaworów. Te z kolei, będą dołączone do kilku zbiorników zawieszonych w powietrzu i wypełnionych anilinowym błękitnym barwnikiem. Mechanizm zapadkowy, nastawiony na specjalną częstotliwość dźwięku kruszącego się lodu, po osiągnięciu danej częstotliwości będzie uruchamiał przekaźnik, który otworzy elektrozawór znajdujący się na końcu każdego przewodu uwalniając za każdym razem kilka kropli błękitnego barwnika. Czas spływania kropli barwnika będzie korelować z czasem odkruszania się następnego kawałka lodu od powierzchni lodowca.

Sztuczna Podłoga

Na podłodze galerii będzie skonstruowana i zamontowana sztuczna podłoga pod wiszącymi konarami drzew tak aby absorbować spadające krople barwnika Indygo. Podłoga ta wykonana będzie z solnych kafli przypominających swoim wyglądem i kształtem ośmiokątne oraz kwadratowe kafle podłogi w Kopalni Soli Wieliczka, jak również skalne pole bazaltowe. Ten klasyczny wzór odnoszący się do formacji ukształtowanych przez człowieka i przez przyrodę, będzie wyrazem przemijania istoty ludzkiej i czasu geologicznego. Tak jak lodowce się łamią i kruszą, tak krople barwnika, spadające w dół, wnikają przez i powoli nasycają kolorem drzewa i solną masę podłoża od koloru szarego i białego do czarnego i granatowego.

Oświetlenie Sztucznym Niebieskim Światłem

Główny otwór okienny, zainstalowany u szczytu dachu galerii, będzie pokryty powłoką galaretowatą w kolorze niebieskim. Dzięki temu cała powierzchnia wystawowa będzie objęta niebieskim refleksem odbijającym się od prehistorycznego lodu morskiego.

Wizualizacja ekspozycji w Polskim Pawilonie

Mesh (Siatka) (2015) The Esker Foundation, Calgary, Canada